

Kako si je osvojila lisica medvedov brlog.

Basen.

Hudi časi so bili in slaba letina. Sestradan in mršav je strmel bolj-
ših časov navajeni medved v širni svet. Ležal je pred svojim
brlogom.

Izza vogla se mu prismeji lisica iskrečih oči.

»Hej, kume, ali se dolgočasiš?«

Malomarno dvigne kosmatinec glavo. »Stradam, da mi že kosti
pokajo. Vsi križi letijo čez me...!«

»Kume, če mi prodaš za eno leto svoj brlog, pa ti ves ta čas
vsak teden preskrbim kaj boljšega. Čez eno leto pa je brlog lahko
zopet tvoj, če mi začneš vračati divjačino.«

Malo neverjetno se ozre kosmatinec in medli očesi se mu razživita.

»Naj bo! Bolje je prodati brlog za eno leto, kot pa v njem še ta
teden poginiti gladu.«

»No, ker sem poštenjakinja, bova naredila stvar pred pričami, če
ti je to všeč, kume?«

»Kajpak, pred pričami!« prikima medved.

Sklicala sta za priče vse zveri iz okoliša. Vračala sta se potem
domov in ž njima nekaj prič.

»Kume, ali si žejen? No pa tudi, če nisi žejen, ti bo živa voda,
ki teče v sodih onega-le hrama, storila zelo dobro. Da posebno moč.
Ulomiva vanj!«

Kosmatinec je v nekaj trenutkih potrgal že napol trhljene deske vrat.

»Obrni pipo na tisti posodi, kume!«

Zasukal je medved pipo in v njegovo presenečenje je pričela teči
v posodo lepo dišeča tekočina. Zadovoljno je medved zamomljal in ve-
selo je pogledal rjavko, ki se je živahno smukala krog njega.

»Pij, kume, pij! Ti si bolj potreben kot jaz!«

Pil je medved in pil, hvalil živo vodo in se opotekal.

»Kume, veš kaj? Lačen si sedaj in zato se opotekaš. Če mi prodaš
nazaj vse obveznosti za dobavljanje hrane in se takoj odpoveš vsem
pravicam do brloga, pa ti že danes preskrbim izvrstne kuretine. »Glej,«
se smehlja rjavka priliznjeno, »ti mi čez eno leto tako ne boš mogel
vračati divjačine, ker bo še slabša letina in brlog potem seveda itak
ne postane več tvoja last...!«

Zdelo se je vinjenjemu kosmatincu, da ima rjavka prav, in pokli-
cala sta še navzoče priče bliže, da razveljavita svojo pogodbo.

Ko se je pa kosmatinec streznil, je izvedel, kako grdo ga je ope-
harila rjavka in da ga hoče zatožiti ljudem, če takoj ne zapusti brloga.

Šel se je pritožiti k levu in gnal tja vse priče. Priče so pričale
vse vprek, in vmes je jezno rjul medved. Lev se je pa razsrdil in dal
poklicati odsotno rjavko.

Prišla je rjavka. Ponižno se je približala levu in sladko smehljaje je govorila: »Kralj in sodnik! Jaz nisem medvedu nikdar nič slabega želela in hotela, ampak le dobro. Vse priče to lahko potrdijo.«

»Glejte!« razsodil je lev, »kakšna dobrotljivost in prijaznost sije z obraza te obtoženke. Lisica ima prav...!«

Zvonimir Maslé.

Deklamovanke.

7. Pomažáci.

Zbralo se je v gozdu
nekaj mnogo škrtov,
sedem po številu
bilo jih je bratov.

Ko so se zbudili,
pili so le roso,
šli so brž na delo,
vsak s svojo koso.

Bili v blagor vsem so:
daljnim in sosedom,
vse so opazili
z vajenim pogledom.

Če kje rastel mah je,
spet je ra.tla mrva;
če jih kdo je prosil,
so znosili drva.

A preveč vaščani
so se polenili,
ker so pomažali
škratje v vsaki sili.

Nihče ni prijel več
za ročaj lopate,
ker se vsak zanašal
je na brate, škrate.

In nevoljni škratje
vsi drugam odšli so;
v tiste kraje nič več,
nič več prišli niso.

Ej, kdor hoče, da se
delo redno zmaža,
ta naj gleda skrbno,
da si sam pomaža!

Samko Cvetkov.

Prošnja.

Jaz sam sem in bedim
sedaj, ko vlada noč,
na postelji slonim,
ker spati mi ni moč.

Zato pa mi postoj
vsaj malce, lunica,
poglej na domek moj,
kaj dela mamica,

kaj očka misli zdaj,
sestrica, bratec moj?
Oh, to bi res bil raj,
če šel bi jaz s teboj!

K njim jadraj čez goré
in reci jim z višin:
Srčno pozdravlja vse
njih brat in zvesti sin!

M — č.

